

ning begrundet Tvivl om, hvorvidt han har Lov til at udbetale hende disse Penge. Da hun kommer, siger han: Pjat! Pjat! og saa tilbageholder han Beløbet i 10 Aar, fra 1897 til 1907. Nu siger Sagførerraadet i sin Kendelse: Han havde en berettiget Tvivl. Men dertil er at sige, at Domstolene sige, at den er ganske ubegrundet, thi hun skal have Pengene. Selv om han nu har haft Tvivl, vil jeg spørge de ærede Medlemmer som enkelte Mennesker, ikke som Reformpolitikere: Hvad vilde De gøre? Vilde De ikke sætte Pengene ind i en Bank under et eller andet Navn og søge at hjælpe Pigen til at faa en Dom, som kan skaffe Klarhed om, hvorvidt man kan udbetale dem, hvis man nærer denne Tvivl. Det vilde en Hædersmand have gjort, men ikke putte dem i sin egen dobbeltforede Lomme. Og Pigen forklarer, at hun har ønsket at faa Pengene, men har ikke kunnet faa dem, hun løb Kolding rundt og bad Kollegerne hjælpe sig, men ingen vilde paatage sig det. Derfor staaer Sagen som et typisk og ondt Eksempel paa, at der er Sagførere, som have en vældig Uvillie mod Regnskabers Aflæggelse, mod at udlevere Midler, og det finder Sagførerraadet all right. Det slutter ikke, som man bør slutte, at Sagføreren har den Pligt at deponere Pengene et eller andet Sted og har ikke Lov til at beholde dem og saa sige: Pjat! Og han har ikke Lov til at undlade at hjælpe hende til en Dom. Sagførerne kunne af „kollegiale Grunde“ ikke tænkes at ville skride ind.

Naar nu Sagførerraadet afgiver en saadan Kendelse som den, jeg har nævnt, er der da saa virkelig „paaset, at Sagførerne undgaa alt, hvad der ikke er overensstemmende med Hæderlighed, Nøjagtighed og Paalidelighed.“ For nu ikke at være ensidig — jeg vil ikke være det, alene fordi jeg har Venner i den Stand, og vi have jo ærede Medlemmer her i Tinget, der tilhøre denne Stand — vil jeg nævne, hvad en af dem, nemlig Hr. Bache, der er Højesterets-sagfører, skriver i Ugeskrift for Retsvæsen — jeg haaber, Hr. Formanden tillader det —: „Hvor velvillig og overbærende man end vil se paa Forholdene indenfor Sagførerstanden, lader det sig dog neppe for Alvor bestride, at alt ikke her er, som det burde være. Standens gennemsnitlige moralske Niveau og Omdømme har ikke blot i det sidste Decennium staaet noget lavt, men hvad værre er, det har i de sidste Aar vist en betænkelig synkende Tendens. Det hører snart til de ret almindelige Ting i Aviserne at finde opbyggelige

Artikler om, at Sagfører N. har fundet sig foranlediget til pludselig at vende sit utaknemmelige Fædreland Ryggen, at Sagfører P. er kommen til at tage fejl af de forskellige Kasser, hvad der dog søges ordnet med Slægts og Venners Bistand, at Begæring om kriminel Undersøgelse er indgivet mod Sagfører R., at Sagfører S. har gjort sig skyldig i Aager, at Sagfører T.s Forhold ved Ordningen eller Prioriteringen af et Byggeforetagende er af en saadan Karakter, at osv.“

„At benægte disse Fakta,“ siger han videre, „vilde være meningsløs Strudspolitik, men lige saa misforstaaet Politik forekommer det mig at være, hvis man vilde indskrænke sig til Forsøg paa at dække over og undskylde Situationen. En Henvisning f. Eks. til, at Moralén heller ikke i andre Forretninger er af den fineste Art, vilde blot være en Anerkendelse af, at man er læns paa virkelige Argumenter, og desuden bør Sagførerstanden netop i Kraft af dens særlige Stilling indgyde kvalificeret Tillid.“

Saaledes falde de stærke Ord fra denne Højesterets-sagfører. Han siger et andet Sted — det er Meningen, at han ønsker et saadan Sagførerraad —; at „Sagførernes kollegiale Regler blive en Forsikring mod Uduelighed i Proceduren; han skal hjælpe Modpartens Sagfører i hver Bêtise, finde sig i, at han tager Udsættelse og atter Udsættelse; det er nu ukollegialt at forlange en Sag fremmet uden andre Ophold end det, der nødvendigvis gøres af Sagens Beskaffenhed.“

„Det gælder,“ siger han, „at standse Derouten og faa indledet en Fremmarch til Genoprejsning af Sagførerstandens Anseelse.“

Ganske det samme mener jeg. Hvorledes kan man nu gøre det? Her er foreslaaet et Sagførerraad, men det er dog nødvendigt, at dette Sagførerraad ikke bestaar af Sagførere alene. Det er ikke mig en Betryggelse. Disse kollegiale Kendelser, vi have haft, vise i Virkeligheden, at et Sagførerraad, sammensat af Sagførere og ene valgt af Sagførere, ikke er betryggende for Befolkningen. Derfor bør der være andre Medlemmer af Raadet, nemlig en Jurist, der er valgt af det offentlige, men en Jurist, der ikke er Sagfører, og endelig bør der i de Sager, hvor en næringsdrivende har noget udestaaende med sin Sagfører, bitræde en Repræsentant for vedkommende næringsdrivende Stand, hvad enten det nu er en Landmand eller en industriel Mand eller en Købmand. Det